

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 242.245 van 4 september 2018
in de zaak A. 225.417/XIV-37.742.

In zake: Philippe VANDENHOLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nedja Gmati-Trabelsi
kantoor houdend te 9600 Ronse
Hoogstraat 28 bus 101
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 augustus 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

- “de beslissing (...) met niet gekende datum, hem impliciet ter kennis gebracht bij kennisgeving van de tweede bestreden beslissing bij aangetekende brief dd. 6.4.2018, tot toepassing van de correctiecoëfficiënt van 1,3605 op alle behaalde scores voor de kennisproef georganiseerd in het kader van de selectieproef zoals bepaald in artikel 11 van het Koninklijk Besluit van 12 oktober 2006, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 09 oktober 2017 bepalend voor het directiebrevet vereist voor de promotie naar de graad van hoofdcommissaris en uitgesloten wordt van de verdere selectieprocedure tot toelating van deze promotieopleiding”;

- “de beslissing van de Nationale Politieacademie (ANPA) dd. 6 april 2018, medegedeeld aan verzoekende partij bij aangetekende brief van 06 april 2018 en hem voor het eerst aangeboden op 09 april 2018, waarbij verzoeker (...) niet

geslaagd wordt verklaard voor de kennisproef georganiseerd in het kader van de selectieproef zoals bepaald in artikel 11 van het Koninklijk Besluit van 12 oktober 2006, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 09 oktober 2017 bepalend voor het directiebrevet vereist voor de promotie naar de graad van hoofdcommissaris en uitgesloten wordt van de verdere selectieprocedure tot toelating van deze promotieopleiding”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 augustus 2018, om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nedia Gmati-Trabelsi, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is commissaris van politie. Hij stelt zich kandidaat voor de promotieopleiding tot het behalen van het directiebrevet dat vereist is voor de bevordering tot de graad van hoofdcommissaris van politie.

Op 27 februari 2018 neemt verzoeker deel aan de kennisproef bedoeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 12 oktober 2006 ‘tot bepaling van het directiebrevet dat vereist is voor de bevordering tot de graad van hoofdcommissaris van politie’ (hierna: het koninklijk besluit van 12 oktober 2006).

Met een ter post aangetekende brief van 6 april 2018 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij “een score van 84,123/150 (na toepassing correctiecoëfficiënt)” heeft behaald en dat hij “dus niet geslaagd voor deze kennisproef” is. Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.2. Met een brief van 11 april 2018 vraagt verzoeker aan de Nationale Politieacademie nadere toelichting omtrent het resultaat dat hij heeft behaald. Hij vraagt daarbij onder meer welke correctiecoëfficiënt werd toegepast en op welke manier deze werd bepaald.

Verzoeker verneemt, hetgeen wordt bevestigd in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, dat een correctiecoëfficiënt van 1,3605 werd toegepast op alle behaalde resultaten omdat slechts een gering aantal kandidaten (in verhouding tot de 100 open verklaarde plaatsen) de vereiste 60 % voor de kennisproef had behaald.

Het administratief dossier bevat een nota van de directeur van de Nationale Politieacademie van 4 april 2018, gericht aan de voorzitter van de jury, waarin de beslissing wordt meegedeeld om een correctiecoëfficiënt van 1,3606 toe te passen. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.3. Verzoeker heeft met een enig verzoekschrift op 7 juni 2018 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beide bestreden beslissingen.

3.4. De verwerende partij heeft met een beslissing van 4 juli 2018 de tweede bestreden beslissing ingetrokken.

IV. Wat de tweede bestreden beslissing betreft: ontvankelijkheid van de vordering

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat hij zijn belang bij de vordering behoudt, ondanks de intrekking van de tweede bestreden beslissing op 4 juli 2018.

Verzoeker voert aan dat die intrekking is gebeurd zonder enige motivering of toelichting. Volgens hem gaat het om rechtsmisbruik daar de intrekking enkel tot doel had een vacuüm te creëren en op grond daarvan een gebrek aan belang en derhalve de niet-ontvankelijkheid van de vordering in te roepen. Hoewel met een brief van 4 juli 2018 werd meegedeeld dat een nieuwe beslissing zo snel mogelijk zou volgen, is deze nog steeds niet genomen. Verzoeker heeft wel vernomen dat de volgende fase van de aanwervingsprocedure eerstdaags zou worden afgerond. Verzoeker meent wel degelijk een actueel belang te behouden bij de huidige procedure omdat zijn rechten met de tweede bestreden beslissing werden miskend en die beslissing tot heden rechtsgevolgen heeft omdat hij op grond van de inmiddels ingetrokken beslissing vooralsnog niet wordt toegelaten tot de verdere stappen van de aanwervingsprocedure.

5. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wat de tweede bestreden beslissing betreft. De verwerende partij heeft die beslissing reeds op 4 juli 2018 ingetrokken zodat ze

definitief is verdwenen uit het rechtsverkeer. De vordering heeft wat de tweede bestreden beslissing betreft geen voorwerp meer zodat verzoekers belang wat dat betreft is teloorgegaan.

Beoordeling

6. Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de tweede bestreden beslissing, waarmee verzoeker niet-geslaagd werd verklaard voor de in artikel 12 van het koninklijk besluit van 12 oktober 2006 bedoelde kennisproef, werd ingetrokken met een beslissing van 4 juli 2018. Verzoeker heeft deze intrekkingbeslissing niet aangevochten en er valt ook niet in te zien welk belang hij bij de schorsing of nietigverklaring van die intrekkingbeslissing zou kunnen hebben.

Derhalve kan in de huidige stand van het geding worden aangenomen dat de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen en zelfs wordt geacht nooit te hebben bestaan. De tenuitvoerlegging ervan kan dan ook niet meer worden geschorst.

Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt daaraan geen afbreuk gedaan door het feit dat nog geen nieuwe beslissing is genomen en dat hij ondertussen niet mag deelnemen aan de verdere selectieprocedure. Verzoeker kan niet aan de verdere selectie deelnemen omdat er geen beslissing is dat hij wel geslaagd is, niet omdat de ingetrokken beslissing dat hij niet geslaagd is nog rechtsgevolgen zou hebben. Om een nieuwe beslissing af te dwingen dan wel in afwachting van dergelijke beslissing voorlopig tot de verdere selectie te worden toegelaten, volstaat het thans gebruikte rechtsmiddel niet.

7. Bijgevolg heeft de huidige vordering tegen de tweede bestreden beslissing geen voorwerp zodat ze in die mate niet-ontvankelijk is.

V. Wat de eerste bestreden beslissing betreft: De schorsingsvoorwaarden

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

9. Ter staving van de uiterst dringende noodzakelijkheid voert verzoeker onder het kopje “het bijzonder spoedeisend karakter” aan dat bij gebrek aan onmiddellijke schorsing andere niet-geslaagde kandidaten (door de toepassing van de correctiecoëfficiënt) wel zullen worden toegelaten tot de verdere selectieprocedure en dit ten nadele van verzoeker, wiens rechten ernstig en onherroepelijk zullen worden benadeeld omdat hij niet in de mogelijkheid zal zijn deel te nemen aan de verdere selectieprocedure. Het kan ook jaren duren eer dergelijke functies opnieuw vacant worden verklaard. Bijgevolg volstaat een gewone schorsingsprocedure volgens verzoeker niet.

Onder het kopje “de vereiste diligentie” voert verzoeker aan dat hij alle mogelijke middelen heeft uitgeput om het ontstaan van onherroepelijke schade te voorkomen, door het instellen van de gewone vordering tot schorsing en door op 20 juni 2018 een gemotiveerd verzoek tot herziening te richten aan de verwerende partij “ter vrijwaring van zijn rechten en ter voorkoming van een ernstig niet te herstellen nadeel” met het verzoek hem te laten deelnemen “aan de selectieprocedure onder voorbehoud van herziening en/of vernietiging van de bestreden beslissingen”. Na de vernietiging [lees: intrekking] van de tweede bestreden beslissing heeft verzoeker de verwerende partij een redelijke termijn gegeven voor een nieuwe beslissing, doch deze is uitgebleven.

Onder het kopje “de vereiste spoed” voert verzoeker aan dat hij tevergeefs acht weken heeft gewacht op een nieuwe beslissing en dat hij recent heeft vernomen dat de volgende stap in de procedure bijna is afgelopen, zodat hem *de facto* de mogelijkheid wordt ontnomen vooralsnog deel te nemen aan de verdere procedure. Verzoeker heeft dan ook gehandeld met de vereiste spoed en diligentie door onmiddellijk nadat hij dit had vernomen de huidige vordering in stellen.

Beoordeling

10. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van het recht van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Het valt aan een verzoekende partij toe om op heldere en overtuigende wijze de (nieuwe of veranderde) feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren.

11. *In casu* is de tweede bestreden beslissing ingetrokken, zodat er in hoofde van verzoeker geen beslissing meer bestaat waarop de met de eerste bestreden beslissing vastgestelde correctiecoëfficiënt kan worden toegepast.

Verzoeker heeft de mogelijkheid op het ogenblik dat een nieuwe beslissing wordt genomen in de plaats van de tweede bestreden beslissing, alsnog de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing te vorderen indien hij daar belang bij zou hebben. In ieder geval heeft hij

reeds een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ertegen ingesteld. Het blijkt niet dat op dit ogenblik een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste beslissing is vereist opdat verzoeker geen onherroepelijke schadelijke gevolgen zou lijden.

12. De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond. Er is dus wat de eerste bestreden beslissing betreft niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	

Bart Tettelin,	griffier.
----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams